

A mi külön műsorunk

A RÁDIÓAMATŐR.

Hölgyeim és Uram!

A dolog úgy kezdődik, hogy az embernek elromlik a rádiója. Az imént még semmi baja sem volt, szinte jókedvűen csevegett a műtrágya és kénézés hasznos voltáról, azután hirtelen elhallgatott. Igaz, hogy te káromkodtál és durva becsületsértéseket vagdosztál a fejéhez, de eddigi tapasztalataid szerint ettől még sohasem némult el. Kissé megdöbbenve lépsz a készülékhez és rázni kezded. Az Isten tudja, hogy miért, de az ember az elromlott rádióját mindig megrázza. Mint ha azt akarná mondani: no, ne bolondozz! Ne vedd annyira szivedre a dolgot! Nem akartalak megsérteni... Beszélj csak tovább komám!

De hiába rázod, eleinte csak gyengéden, később már egészen mérgesen, a rádió makacsul hallgat, pedig a műtrágyáról szóló előadás már véget ért és kedvenc cigányprimásod bandája huzza a szép szomorú magyar nótákat.

Utolsó gyáva kísérleted, hogy végigtapogatod a különböző drótokat, ki és bedugod a banándugókat, azután csüggedten megállsz. Tudományod véget ért és lesújtva állapítod meg, hogy géped elromlott.

Ekkor lép előtérbe a rádióamatőr.

Hirtelen eszedbe jut Pista, zseniális barátod, a rádiókonstruktor, aki saját állítása szerint már régen helyesbitette Herz és Marconi súlyos tévedéseit és legalább két tucat újítást a rádiózás új korszakát teremti meg.

Pista telefonhívásra azonnal házhoz jön. A legkészségesebb, legönzetlenebb barát. Készülékhez lép, egyetlen pillantást vet rá, kissé megkopogtatja, mint a doktor a beteg mellét, miközben te aggódva és sziv-

szorongva várod a diagnózis eredményét.

— Megmenthető? — kérdezed remegve.

Pista szigorúan néz rád. — Hát elég ronda kis gép, barátom, ilyen az özönvíz előtt használtak. De gyógyítottam én már döglöttébb masinákat is. Természetesen egy kicsit modernizálni fogom. Szerencsédre ismerem a legjobb és legolcsóbb beszerzési forrásokat, az összes hiányzó alkatrészeket be lehet szerezni negyven pengőből!

Te szomorú sóhajtással átadod a negyven pengőt és ettől kezdve Pista beköltözik

házaiba. Három napon keresztül fur, farag, huzaloz, úgy huzza ki a lámpákat, mint fogorvos az odvas fogakat, felnéz a háztetőre, hogy mi van az antennával és a negyedik napon komoran jelenti ki, hogy a baj sokkal nagyobb, mint első pillanatra látszott és sokkal erőteljesebb beavatkozásra van szükség.

— Mibe kerül? — kérdezed balsejtelemmel.

— Hetven pengőbel — mondja végtelen egyszerűen és megmagyarázza, hogy ez nem is pénz, hiszen egy olyan készülék, amilyentől ebből a hetven pengőből fog készíteni, az üzletben legalább ötszázba kerülne.

Újabb munkaciklus kezdődik és Pista már egy selyemhernyóhoz hasonlít, amelyik teljesen begubózott, csak selyemszálak helyett drót-

szálakat csavar maga köré. A hetedik napon Pista kilep a drótokból és megvettően legyint.

— Fiam, egyetlen tanácsot adok. Dobjd ezt az öreg kasznit úgy, amint van, a tübbe. Mingyárt mondtam neked, hogy rendes ember nem használ ilyen rozszant vacakot, amelyre nem lehet rászerezni modern alkatrészeket. Olyan ez kérék, mintha egy kilencvenesztendőss aggastyán testébe új szívet és tüdőt akarnál dugni. Adj ide háromszáz pengőt és egy héten belül gyártok a számodra egy nyolclámpás legújabb típusú árnyékolót vevőt, mellyel még a Mars csillagot is foghatod.

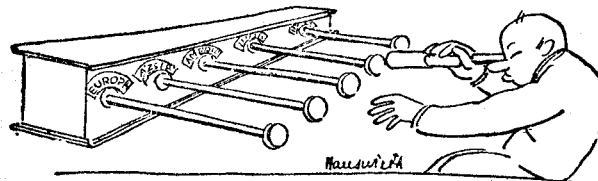
Mint hogy nincsen háromszáz pengőd, bocsnátkérések között szégyenkezve elbucszol Pistától, azután hónod alá dugod a meggyőztört készüléket, leviszed egy rádióüzletbe, ahol öt pengőért kijavítják és másnap már ismét mérges levelet küldhetsz a Studióba, melyben felháborodva tiltakozol az ellen, hogy az elmúlt héten állandóan nehéz zenét közvetítettek, melyet nem voltál hajlandó hallgatni és a jövőben jobb és élvezhetőbb műsort követelsz.

Az építő rádióamatőrön kívül meg kell még emlékeznünk arról a másik rokonszenves típusról is, amely az európai adóállomások ellenőrzését végzi. Ez az amatőr a gépe elé ül és végig fogja az összes működésben levő állomásokat. Őt semmiféle műsor nem érdekli. Neki mindegy, hogy Alpár Gitta énekel vagy Morse-tanfolyamot tartanak-e? Egyetlen állomást sem hallgat tovább tíz-husz másodpercnél. Csak éppen megállapítja, hogy az állomás működik és hogy élesen vagy fáradtan érkezik-e a hang? Azután pedánsan feljegyzli, hogy mely állomásokat fogja. Pontosan úgy ellenőrökdi az éterben, mint a villamos kocskában a karszalagos ellenőr. Ha valamelyik állomást nem tudta

tisztán fogni, másnap levelet ír a rádióújság szerkesztőségébe és jelzi ezt a fontos körülményt. Felvilágosítást kér, légköri zavarok után szimatol, szörnyen izgatott, valósággal lázban van és úgy érzi, hogy az ő megfigyelésétől függ ömilió rádióhallgató boldogsága.

Az amatőrök harmadik csoportjába tartoznak a rö-

északi sarkot. Néha szórazottan jegyzik meg: tegnap érdekes párbeszédet folytattam a Himalája csúcsán fészkelő expedícióval. Tegnapelőtt pedig váratlanul az XZP. állomás kopogott. Nagyon izgalmas volt. Azt kérdezte, hogy igaz-e, hogy Budapesten sáskajárás van? Képzeld, azt hitte, hogy egy afrikai várossal beszél.

vidhullám-adó tulajdonosok. Ezek az arisztokraták. Ajkuk közt állandóan kissé rejtélyes és fölényes mosoly. Ha rádiózó felebarátokkal találkoznak, szeretnék gyengéden vállon veregetni, mint ahogyan a felnőttek szokták az óvodásokat. Elmélyedt pillantásuk állandóan messze távlatokat látszik kutatni. Új Zélandot, Patagóniát, az

A rövidhullámú rádióamatőr csak akkor jön zavarba, ha megkérdezik tőle, hogy milyen nyelveken beszél? Ilyenkor kiderül, hogy csak magyarul ért. És te akkor váltig törheted a fejedet, hogyan értheti meg mégis az angolul, spanyolul és eszkimóul leadott Morse-jelkeket?

Forró Pál.

Tárcsázás közben

Hála az Istennek!... végre eredményt értünk el a Studiónál, még pedig a löversenyközvetítés terén. Bízunk, öntudatosan veregetjük meg saját vállunkat. — Viszsa kell vonnunk mindent, amit a Studió merevségéről írtunk. — *Ujítás van, nagy ujjítás!*... nem fog előfordulni többé, hogy az ember-sport híreit megrövidítik, megcsontkítják... nem, soha többé... nem. — Néhány nap óta, a löversenyhíreket közlik elsőnek, s utána jön az embersport közvetítése, amelynek megcsontkításának immár nem a löversenyközvetítés az oka többé, óh nem... hanem... az idő rövidsége.

A Studió vezérkara szeret mindig arra hivatkozni, hogy nem adhat helyszíni közvetítést, mivel a sporttestületek

hatalmas anyagi igényekkel lépnek fel a Studióval szemben. Már többször rámutattunk arra, hogy ez nem egészen van így, t. i. a Studió ezt ingyen követeli a rendezőktől, míg ezek csak azt kérik, hogy ezzel szemben a Studió fizessen valamit. — *Kenyeres Árpád*, az MLSz főtitkára az elmúlt napokban jelentette ki, hogy csak a magyar labdarugósportnak nem sikerült még megállapodnia a Studióval, a többinek mindnek igen, a Studió még csak tárgyalni sem kíván addig, amíg ez a kérdés kompenzációs alapon nyugszik. Egész Európa (hogy Amerikáról ne is beszéljünk) meg tudott állapodni... pedig minden más országban is vannak sportlapok.

Az elmúlt héten a *Műegyetemi Rádió Club* rövidhullámú adója kapcsolatot talált a nagyvilággal.

az igaz, hogy csak éjjel után, de talált és jól talált A derék technikusok jóvoltából a magyar sportmozgalom is talált kapcsolatot a külfölddel. A Studió nem akar a magyar sportnak propagandát csinálni. Legalább is erre vall eddigi politikája. A technikusok pedig boldogan adnak helyet a sportnak. Az elmúlt héten az 1933. évi Jaboree hírel mentek az „éterbe” angol nyelven, legközelebb majd más jön.

A Studió nem szereti a sportot, sem pedig az azokat, akik ezt szolgálják. — Szolgáljon magyarzatul a következő kis történet: Egyik nagy napilap, sportszerkesztőjét felkérték hogy tarison előadást a Studióban az *olimpiászról*, — ritka természeti lütemény — de megtörtént. Hetek múltak el, de nem volt idő még csak válaszolni sem, közben igen izgalmas előadások hangzottak el „a patkószeg időelőtti berozsodásáról” és hasonló, kulturális témákról. Kollégánk várt, mivel szöbélileg közölték is vele, hogy körülbelül mikor kerül rá a sor. Telefonon is érdeklődött, mire másnap levelet kapott a postával, — *nem is az ő nevére szólott*, de lát-szott, hogy neki szólt, — ebben röviden csak azt írták neki, hogy előadását nem közlik. Ok, indok, de még csak sajnálkozás sem volt a levélben... csak egy véletlen *coincidens*, az illető kolléga elég bátor volt és megkritizálta lapjában a Studió sportpropagandáját, illetve az ott elhangzott csodabogarakat... bizony büntet a Studió.

Ad vocem „csodabogár” — az elmúlt hetekben egyik nagy sportlársaságban — *csupa sportvezér volt együtt* — a Studió csodabogarairól beszéltek. — Órákon keresztül mondogatták el a *furcsábbnál furcsább történeteket*, — mire megszólalt az egyik sportlap főszerkesztője: ... *ugyan hagyjátok, mi lenne itt, ha a Studió egyszer tényleg jól csinálná a dolgát.*

Ssss.